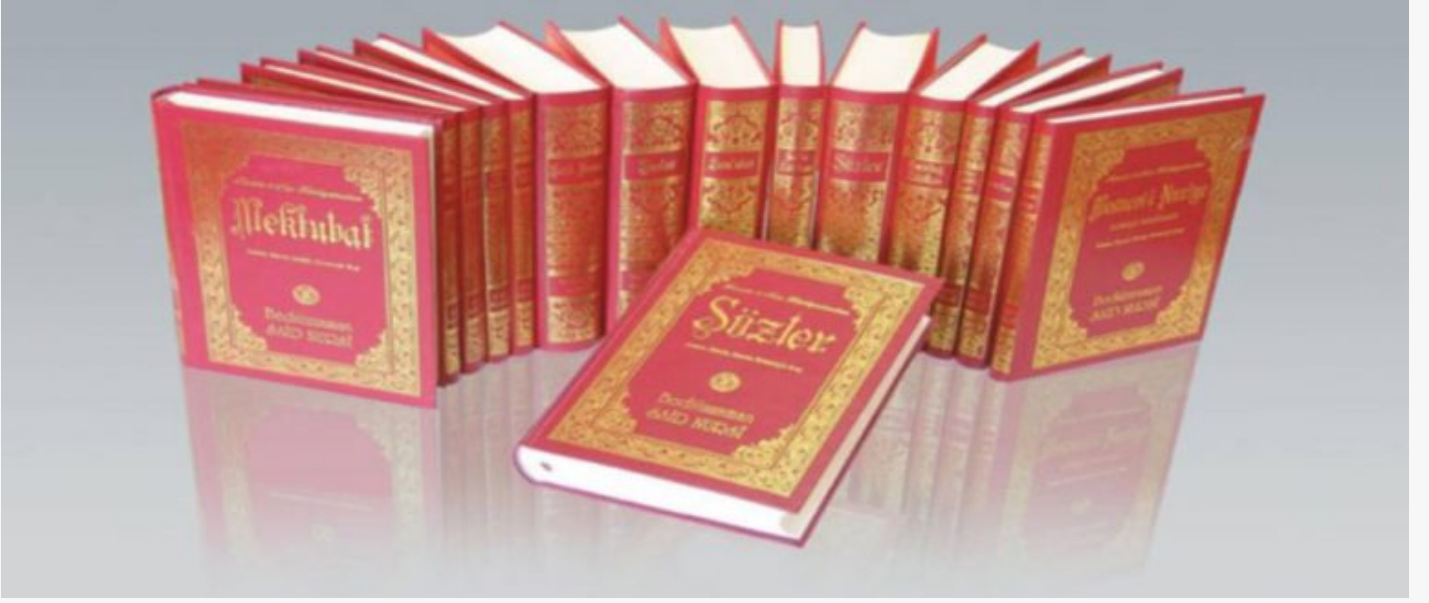

Risâle-i Nûr'a mı bakmak, Risâle-i Nûr'la mı bakmak?

✖ Bizler Risâle-i Nûr'a mı bakıyoruz, yoksa Risâle-i Nûr'la mı bakıyoruz? Göz kusuru olan bir kişi bu kusurunu gidermek için gözlük kullanmak durumundadır. Gözlük kullanan bir insan gözlüğe mi bakar, yoksa gözlük ile mi bakar? Biliriz ki gözlük kullanan bir kişi gözlüğe değil, elbette ki gözlük ile hayata bakar. Hâdisât-ı âleme gözlük ile mülâki olur. Çünkü gözlük, onun hayata bakışını netleştiriyordur. Gözlük kullanmak o insanın hayatının bir parçasıdır artık. Her olaya hayatının bir parçası olan gözlük ile nazar etmek ve bakmak onun için bir gerekliliktir.

Yaşadığımız âhîrzaman asrının diğer asırlardan farkı vardır. Bu asırda yaşanan ve kuvvet bulan inkâr-ı ulûhiyet ve ifsâdât-ı azîme fitneleri olan dinsizlik cereyanları, kalbleri ve î mânları bozmuştur. Bedüzzamân Hazretleri buna şöyle işaret etmektedir: “Hayat-ı beşeriye bir yolculuktur. Şu zamanda, Kur’ân’ın Nûruyla gördüm ki, o yol bir bataklığa girdi.[1]” Ayrıca Lem’alar’da da şu tesbitleri yapmıştır: “Bu zamanda ehl-i islâmın en mühim tehlikesi, fen ve felsefeden gelen bir dalâletle kalblerin bozulması ve î mânın zedelenmesidir. Bunun çare-i yegânesi Nûrdur, Nûr göstermektir ki, kalbler islâh olsun, î mânlar kurtulsun.[2]”

O halde sosyal hayatta Risâle-i Nûrlara muhatap olmaya çalışanlar Risâle-i Nûr'a bakmak yerine, Risâle-i Nûrlarla bakmak durumundadır. Risâle-i Nûr'a bakmak, şöyle bir göz gezdirmek, istifadeye çalışmak, dışarıdan muhatap olmak gibi bir durumdur. Sanki gözlüğe bakmak ve gözlüğü incelemek gibi bir hâldir bu bakış.

Ancak Risâle-i Nûrlarla bakmak ise hayata ve hâdisât-ı âleme Risâle-i Nûr düsturları ile bakmak ve Risâle-i Nûrların prensipleri ile hemhâl olmak ve de Risâle-i Nûrları hayata tatbik etmeye çalışmaktır. Bu halde bir izan, inanış ve yaşayış vardır.

Risâle-i Nûr'a bakmak bir nev’î başkasının malına bakmak gibi bir hâldir. Risâle-i Nûr'la bakmak ise kendi sâhibiyetinde olan bir mülke sahip çıkmak gibidir. “Talebeliğin hâssası ve şartı şudur ki: Sözler’i kendi malı ve te’lîfi gibi hissedip sahip çıksın ve en mühim vazîfe-i hayatiyesini, onun neşir ve hizmeti bilsin.[3]” Bu cümleler Risâle-i Nûrlara sâhibiyet duygusunu çok güzel ifade etmektedir.

İnsanın nasıl ki maddî gözü âlem-i şehadeti görmesi ve temâşâ etmesi için gerekli ve o gözün görmesinde ışık ve güneş ne kadar zarurî, herkesin malûmudur. “Göz, ışık ve görmek” birbirinin mütemmimidir. Biri birisiz olmayan zarûretlerdendir. Maddî gözün görmesi için bütün şartların yerinde olması ve işlemesi şarttır. Eğer gözde bir görme kusuru varsa bu gözün görmesi için mercekler kullanılır. Biz kısaca buna gözlük diyoruz. Bu görme kusuru gözlük ile giderilmektedir.

İnsanın mânevî kalbinde de süveydâ-i kalb dediğimiz bir nokta vardır ki buna basîret denir. Basîret gözünün görmesi için de ışığa ihtiyaç vardır. Eğer insanın basîret gözünde bir kusur varsa—ki bu asır yukarıda îzah edildiği gibi dehşetli dinsizlik cereyanları ile basîret gözünün kapanmasına ve zayıflamasına sebep olmuş—bu kusurun giderilmesine çalışmak gerekir. İşte Risâle-i Nûrlar, Kur’ân güneşinden basîret gözüne ulaşan ziyanın Nûrlarına hakikî bir mercek durumundadır. Mânevî olan görme kusurlarını izale edip basîret gözümüzün görmesini sağlamaktadır. Bu sebeple de bizler Risâle-i Nûrlarla bakmak gerektiği kanâatindeyiz ki, kalbimizin gıdası ve dimağımızın Nûru o basîret gözünden geçen ziyâ ile

Nûrlansın.

Risâle-i Nûrlarla bakmak elbette ki bir bedel ister. O bedel “yalnız ihlâs ve sadâkat ve tesânüd” sıfatlarına tam sahip olmayı gerektirir. Nûrlara muhatap olmak ve onları hayat düsturu olarak kabul edip yaşamak “ihlâs ve sadâkat ve tesânüd” sıfatları ile olmaktadır.

Risâle-i Nûrları okumak başka, anlamak başka ve kabul edip amel etmek ise daha başkadır. Bu mânâda ihlâs Risâlesi’nin başına alınmış olan hadis-i şerif ne kadar manidârdır: “İnsanlar helâk oldu-âlimler müstesna. Âlimler de helâk oldu-ilmiyle amel edenler müstesna. Amel edenler de helâk oldu-ihlâs sahipleri müstesna. İhlâs sahiplerine gelince, onlar da pek büyük bir tehlike ile karşı karşıyadırlar.[4]”

Risâle-i Nûrlarla bakmak, hayatın bütün safahâtına Kur’ân’î bakış olan îmân, hayat ve şeriat dairelerini kuşatan şümûllü bir bakışın ve yaşayışın tezâhürü olarak bakmaktır. Bu mânâda Risâle-i Nûrları kendi te’lifi ve malı gibi bilmek ve bütün hayatını onun hizmeti ve neşri bilmek gerekmektedir. Risâle-i Nûrları hayatına mihenk yapmak ve onlarla yaşamak elbette ki farklılık arz eder. Kim hayatını Risâle-i Nûr dâvâsına hasretmiş ise “ihlâs ve sadâkat ve tesânüd” sıfatları ile yakînî bir kabul ve teslimiyetten sonra dâvâ şuûru ile Risâle-i Nûrlarla yaşamaya başlamış demektir. Risâle-i Nûrlarla yaşamak, yanmak, yakmak, dâvâ insanı olabilmek, paylaşabilmek ve Nûr’a gönül verebilmek artık hayatının bir gerçeği olmuş olan kahramanların kabul edebileceği bir hâl olmalıdır. Onun içindir ki Bedüzzaman Isparta kahramanlarını çok farklı tutmuştur. Bu mânâda bir talebesine şu ifadeleri söylemiştir: “İşte bu dakik sırrı, senin Ispartalı kardeşlerin bir kısmının akılları görmese de umûmunun keskin kalbleri görmüş ki, benim gibi biçare günâhkâr bir adamın arkadaşlığını evliyalara, belki de eğer bulunsaydı müctehidlere dahi tercih ettiler. Bu hakîkata binâen, bu şehre bir kutup, bir gavs-ı âzam gelse, ‘Seni on günde velâyet derecesine çıkaracağım’ dese, sen Risâle-i Nûr’u bırakıp onun yanına gitsen, Isparta kahramanlarına arkadaş olamazsın.[5]”

Evet, Isparta kahramanlarına arkadaş olmanın yolu Risâle-i Nûrlarla nûrlanmaktan ve kendi te’lifi gibi onlara sahip çıkmaktan geçiyor.

Dipnotlar:

[1] Mektubat, 2005, s. 81

[2] Lem’alar, 2005, s. 269

[3] Mektubat, 2004, s. 576

[4] Keşfü’l Hafa, 2, s. 312

[5] Kastamonu Lâhikası, 2006, s. 105